

Marie Tučková

PORTFOLIO

The Polyphonic Womb

2022
film 21:31 min

The collaborative multi-chapter work merges polyphonic songs with poetry and theory through a collaboration with a number of dancers, performers, and musicians. It presents the womb as a site of polyphony and constant sound resonance, investigating the political dimensions of listening in order to overcome the hierarchies between what we perceive as a message and as noise. It further interweaves the stories of fluid bodies—the body of a dead river, standing for dying ecosystems, and the female, trans, and queer body subjected to exploitation by capitalism and reproductive control by the heteronormative, particularly ultra-Christian patriarchy. Conceived as a song for the human animal and more-than-human species, singing and sighing pours out as a liquid from an open wound and as an exhalation in the process of learning through listening.

The video is made in collaboration with Iga Świeściak and Raffia Li.

<https://vimeo.com/746251622?share=copy>

Password:Womb

The PolynhonicThe Polynhonic

whose mother was a tree

The PolynhonicThe Polynhonic

can you hear them cracking the ground

Leaking Sounds

Leaking Sounds

2022

Performance

Wet Scores for Listening is a concert performed by group of artists – Klára Fleková, Marta Ebenová, Magdalena Havlová, Mariana Hradilková, and Marie Tučková – whose music explores themes of human and more than human liquids, water and healing through choir singing, composing, listening and improvisation. The performance celebrates the interconnectedness and cyclical rhythm of all the leaking liquids.

Leaking Sounds

Leaking Sounds

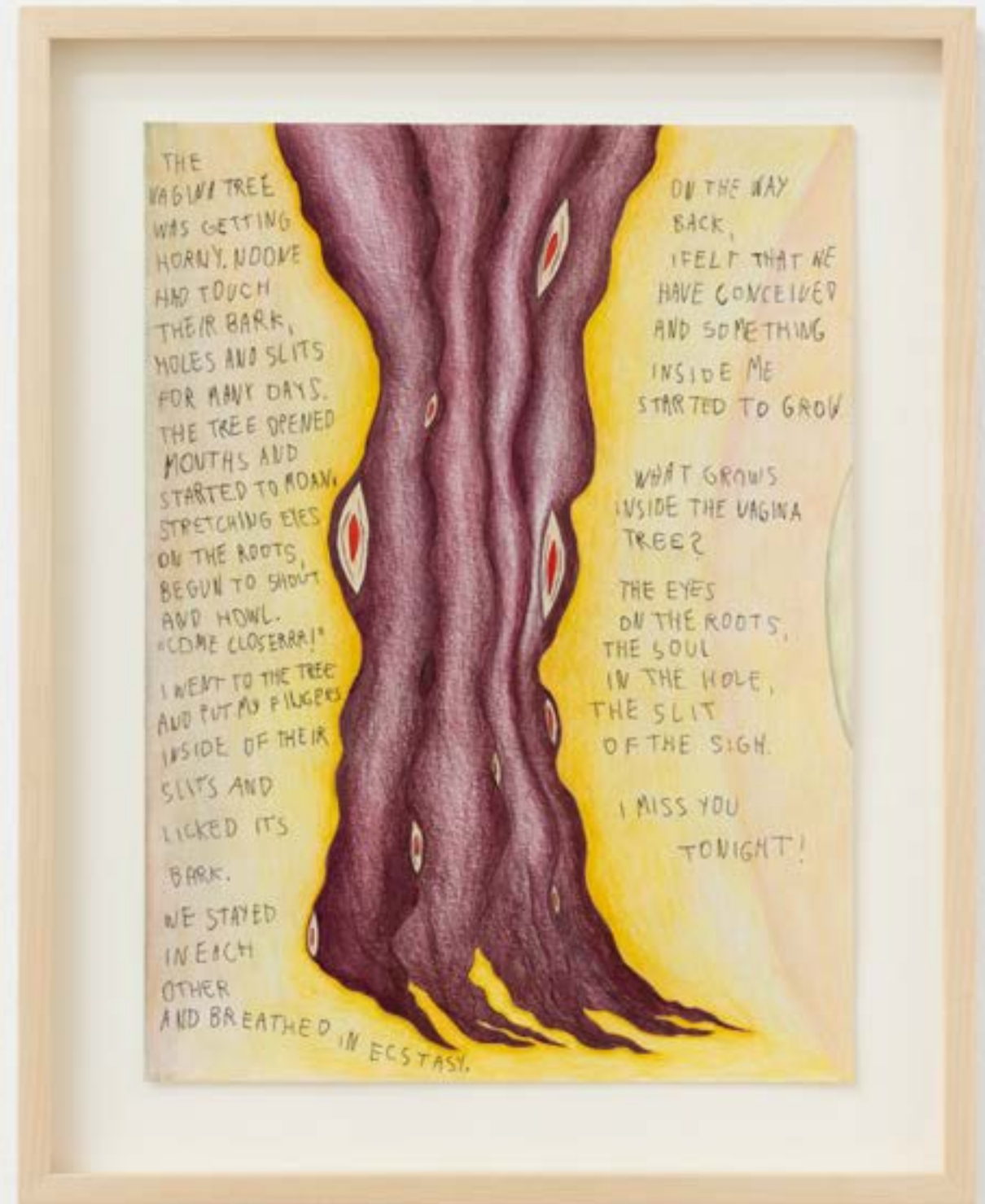
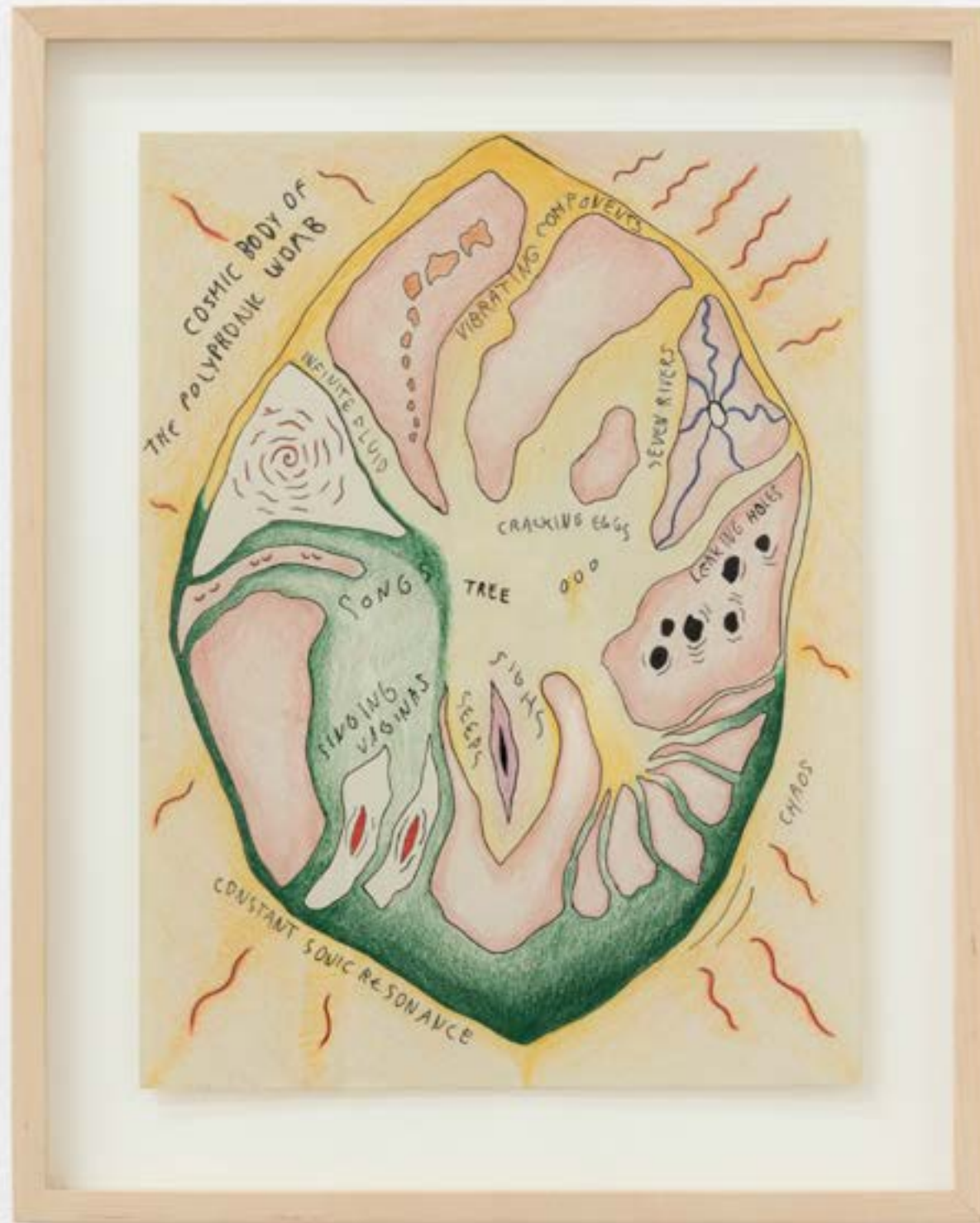

Leaking Sounds

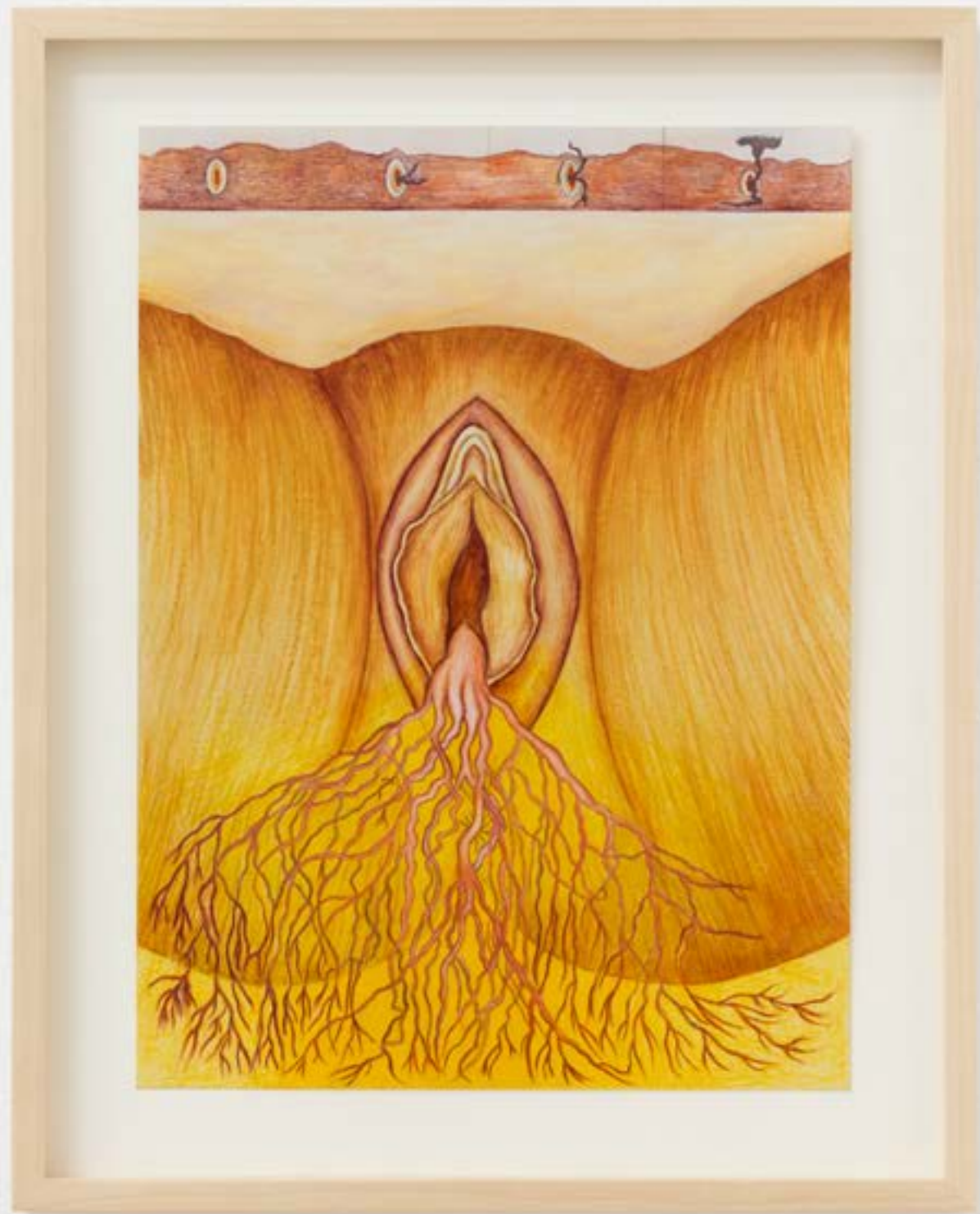

Wet Scores

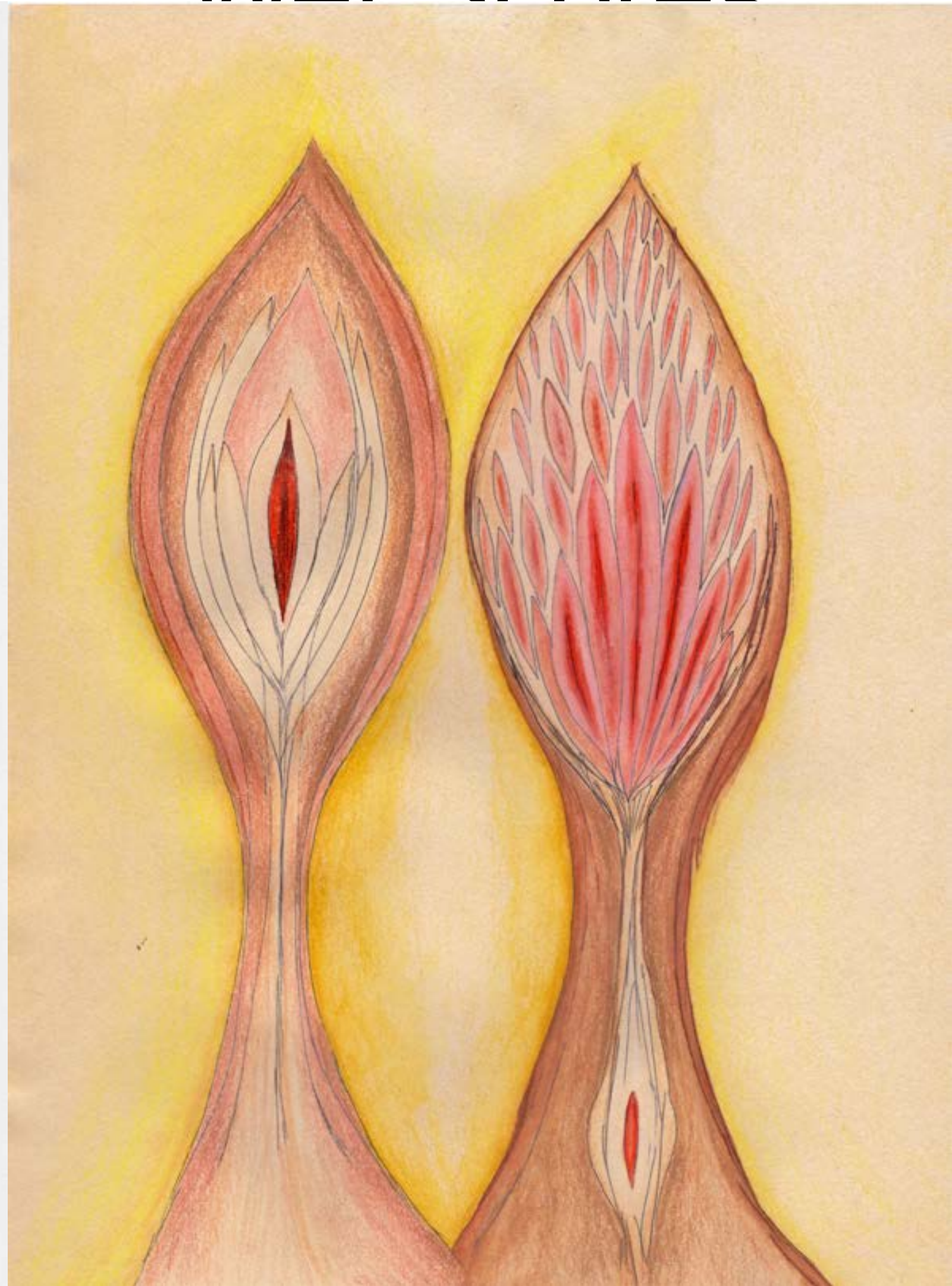
Wet Scores

Wet Scores

Wet Scores

Wet Scores

Wet Scores

Sedm Sester z Moany Hebe

Sedm Sester

2023
book

illustrations: Kristina Fingerland

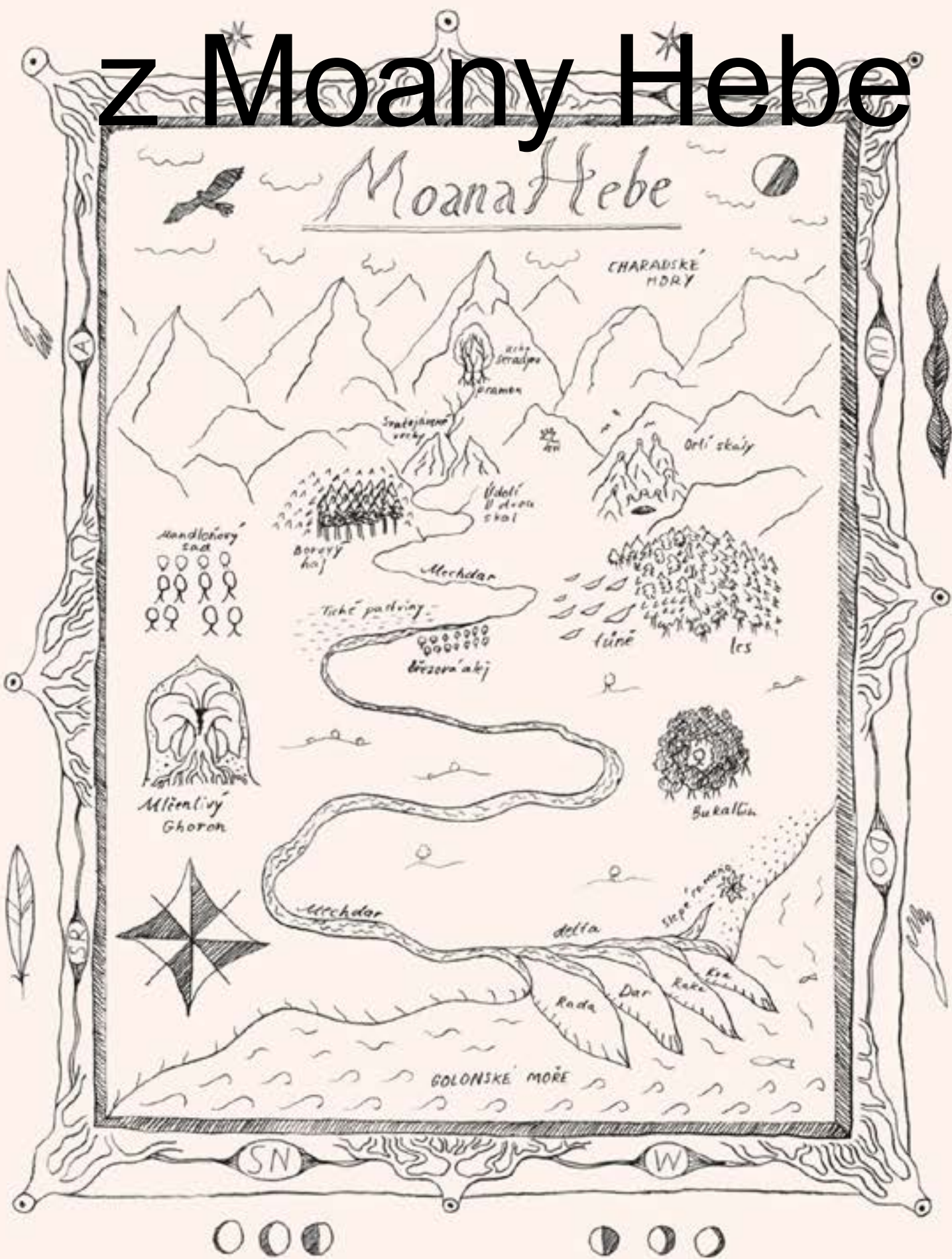
The Seven Sisters of Moan Hebe is a poem about pilgrimage, one that is both finding and leaving behind. It is a song about coexistence, cooperation and listening, celebrating the polyphony of voices. The story is an image of the seven sisters dancing. The conversation between the text and the image occurs in a seemingly quiet space somewhere among them. The space breathes. When exhaling, it is somewhere in there that we meet.

MT + KF

<https://www.umprum.cz/cs/web/uvod/sedm-sester-z-moany-hebe>

Sedm Sester

z Moany Hebe

Sedm Sester

PÍSNĚ ROZEVŘENÝCH SKAL
třepetajících se stromů
štěpící se půdy

zní v objeti

souzní

Dýchající lesy zpívají mnohohlasé písně
natahují svá hrdla ke hvězdám
hlasy říční krajiny se rozlévají v těle oceánu

Otevři uši

Sedm Sester

KDYŽ SBOR POLOŽIL HLASY NA DNO OCEÁNU
rozevřely se štěrbiny a z nich se vydral zpěv

dech
jehož výdech doznívá ve vlnách

polyfonní ústa oceánu
slyšíš

zpívající otvory

Sedm Sester

O společné zahradě

V malé chalupě u řeky žili dva zahradníci. Zahrada u domu nebyla jejich majetkem, ale měli možnost se o ni starat. Svou práci dělali pečlivě a zahrada je za to obdarovávala svými plody. Šlechtili vzácné květy a keře, pěstovali zeleninu a obhospodařovali višňový sad o čtrnácti stromech. Práce to nebylo na dvě osoby málo, ale zahradníci byli pracovití a zahrada jim byla spojením, útočištěm i radostí. Vstávali dřív, než se slunce vyšplhalo na oblohu, aby zahradu viděli probouzet se ze spánku. Pozorovali, jak se květy otáčejí ke slunci, jak se mění v plod, který zraje a dozrává.

V horkých letních dnech zahradu zalévali a v zimě ji pokrývali bavlněnými textiliemi, aby rostliny nezmrzly.

Jednoho dne se jeden ze zahradníků vypravil do města na trh prodávat květiny a višně. Druhý zahradník zůstal doma, aby dával pozor na sílu paprsků horkého dne. Zahradník na trhu za krátkou chvíli vyprodal vše, co ráno do města donesl. Když se jej kupci ptali na původ těch krásných květin a vynikajících plodin, pověděl jim o zahradě, chlubil se její krásou, svým umem a prací, a druhého zahradníka opomněl.

Po návratu domů vytrhal ze země plodiny, zeleninu, bylinky a zasadil do země šlechtěný květ. Druhému zahradníkovi bylo úzko a zraněn konáním svého spolupracovníka utekl.

Zahrada zatím porostla okrasným květem, jehož stonky s dravými ostny se dychtivě plazily k višňovému sadu. Ješitný zahradník se pyšnil svými květy, které na trhu vždy dobře prodal, nadouval se a na druhého zahradníka zapomněl.

Léto se posouvalo ke svému konci, dny se pomalu krátily, ale slunce mělo pořád dostatek síly. Stromům a plodinám se přestávalo dařit. Višně dávno sezobali ptáci a zbytky zeleniny a bylin uschly. Horko zahradu sežehlo, květ pomřel. Ješitný zahradník o zahradu přestal pečovat, chodil mezi vesnicí a městem a jeho ústa byla plna chlouby a slov o jeho květinách. Jak se tak nadouval, potkal na cestě u lesa stařenu. Na zádech měla nůši plnou hub a v ruce dubovou hůl. Zahradník se nafukoval a ptal se jí, jak se jí líbí jeho krásné květy. Stařena viděla, že má zahradník v ruce svazek mrtvých květin.

Sedm Sester

Sedm Sester

Spolkni slova
prázdná

nestačí

Nech slova znít
vdechni je zhluboka

a vyplivni
plivej

plivej!

Nepfestávej rezonovat

Sedm Sester

BYLI JSME STRÁVENI A OLIZOVÁNI PŮDOU

pokrytí žilami hub
zahrnutí láskou, péčí a touhou

Štěrby prosakují za hudby výmluvného ticha
v nejzazší otevřenosti

Otevření je setkání

Otvory stříkají k oliznutí záře hvězd
pak padají

uléhají do kolébky

aby se staly zemí

Sedm Sester

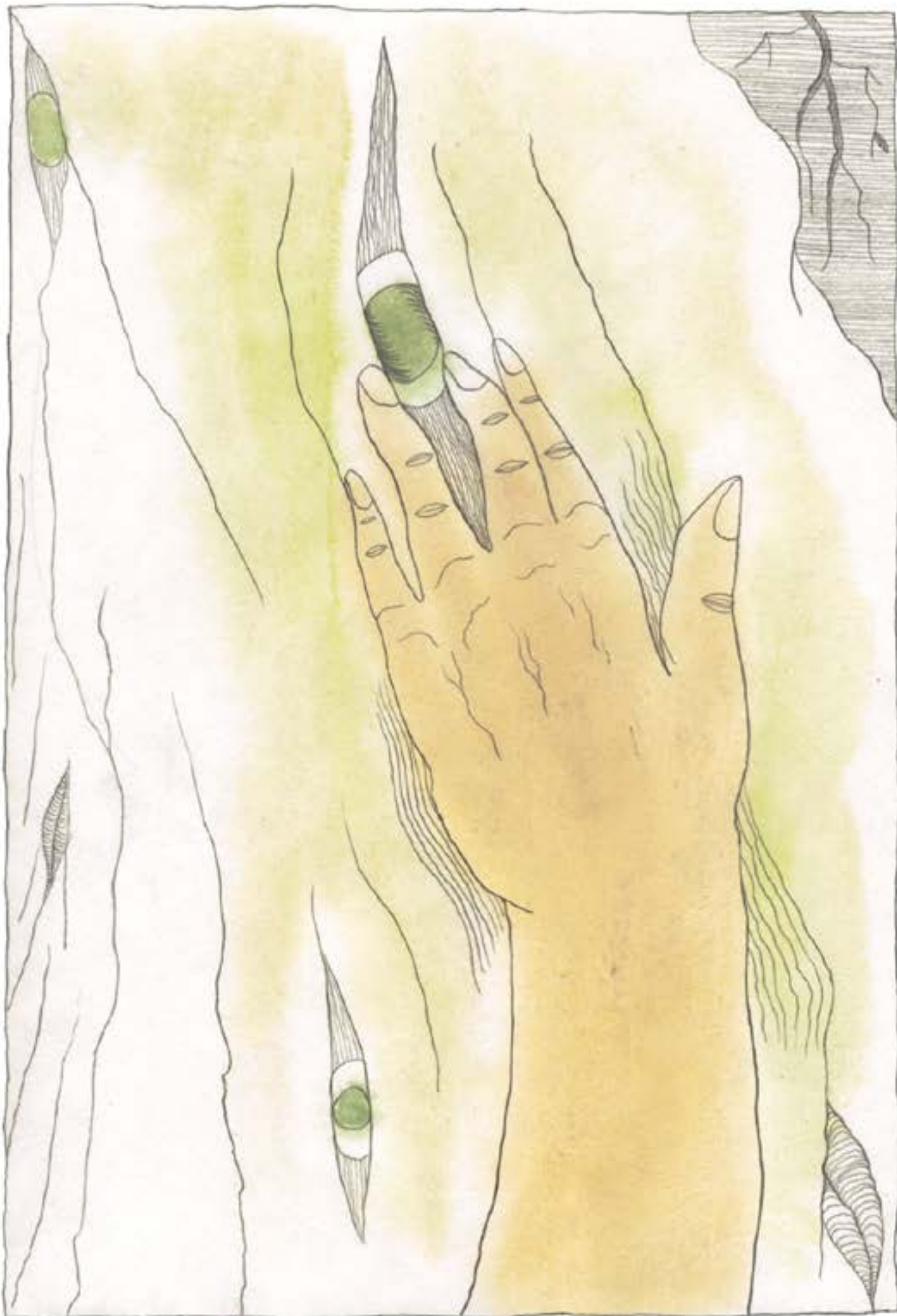

Po zimě chodívala Monoko otevřít studánky Země. Cestu znala dobře. Od domu zamířila vzhůru do kopce, přešla tiché pastviny, řeku, prošla alejí bříz. Za dvánáctým stromem stočila chůzi doleva a po příkrých svazích vyšplhala nahoru k lesu. Na kraji lesa, na malém palouku, byla zem prosáklá tůněmi. Nejprve vybírala z tůní bahno a nepořádek, který se usadil na dně, ze stěn odstranila staré nánosy, hladinu čistila od napadaného listí, jehličí a všeho, co si zima nashromáždila. V otevřených studánkách se pak znovu zrcadlilo nebe a slunce si mohlo pohlédnout do zvrásněné tváře.

Ten den stoupala Monoko k lesu pomalu a s únavou v nohách. Na sobě měla teplý kabát a prošlapané boty. U lesa odložila kabát na pařez a vydala se k tůním, když vtom zaslechla skřehotání těla peroucího se s vodou. Trhla sebou a sklonila se. Rukama hmatala po zemi, hledajíc rozmezí vody a země. Strhla ze sebe šaty a sesunula se do vody. Nohy se jí bořily do bláta a ztrácela rovnováhu. Ruce jí klouzaly po hladině. Točila se a snažila se rukama obsáhnout veškerou plochu vody. Konečně nahmatala rozevřená měkká křídla a vyzvedla tonoucího nad hladinu. Do rukou se jí zaryly ostré drápy, jako by se jí už nikdy nehodlaly pustit. Držela ruku vysoko nad vodou a vyškřábala se zpátky na palouk, kde ulehla vyčerpaná na zem. Na břicho jí ležel mladý sýček. Z oka Monoko vytékal slzavý potok. Narovnal ptáčeti zlomenou kost v křídle, svázala ji, navlékla si šaty, popadla kabát a vyšla k domovu.

Doma sýčkovi nalila do misky vodu, rozlámala piškoty, namočila je do teplého čaje a vkládala mu je do zobáku. Když se sýček po několika týdnech zotavil, byl již zcela zvyklý jíst, pít i spát po boku Monoko. Sedával dívce na rameni, nespouštěl z ní zrak a provázel ji na cestách. Stal se Monoko okem a Monoko jemu křídly.

9 Rozmluva

„Vitr je dnes neobvykle mírný.“ zašeptala Zarhado, pohrávajíc si se suchými žlutohnědými listy opadaného Ghoronu, rozprostřenými po zemi, připomínajícími koberec země. Procházela listím, pohrávala si s ním nohama a rozmlouvala s Ghoronem.

„Kráčíme pomaleji než kdysi. Nic není daleko, a přece se musíme rozloučit, abychom vyšly na cestu. Krajina Moana Hebe bývala hezoučká, nyní je pustá. Ona to zvládne, my zvadnem.“ Mlčenlivý Ghoron se sklonil nad Zarhado a promluvil: „V každém z nás je kus hlíny, kořene, koruny stromu. Když stojím na zemi, půdě, kamench nebo trávě, stojím na rezonujících částech našeho těla. Kráčím po zemi, kráčím po krvi těl, strávených a olízaných půdou, jejichž šepot můžeš slyšet v pohrávajícím si větru. Pšeničné klasy, vlasy země zohýbané větrem.“ Ghoron po chvílce mlčení dodal: „Listy jsou spisovatelé, jako jsou řeky zpěváky. Nevlastníme přežití, ale selhání.“

„Co si s sebou neseme? Co ponese?“ zašeptala Zarhado a strach jí stáhl hrdlo.

„Neseme sebe navzájem. Jen chvíli trvá, než se naučíme, co vlastně znamená naslouchat hudbě Země,“ řekl Ghoron a pohladil Zarhado po hlavě.

Sestry vyšly na cestu. Zarhado vzala Suse Rosu do náručí. Ava a Monoko kráčely ruku v ruce. Nina, Dapu a Ursula šly po cestě za nimi. Kopce, které za sebou nechávaly, stály bez hnutí, zbarvené do žluta.

Wet Scores for Listening

Wet Scores for 2022 Performance

Wet Scores for Listening is a concert performed by group of artists – Klára Fleková, Marta Ebenová, Magdalena Havlová, Mariana Hradilková, and Marie Tučková – whose music explores themes of human and more than human liquids, water and healing through choir singing, composing, listening and improvisation. The performance celebrates the interconnectedness and cyclical rhythm of all the leaking liquids.

Wet Scores for Wet Scores for

Wet Scores for Wet Scores for

Wet Scores for Wet Scores for

Wet Scores for Wet Scores for

Wet Scores for

The Ensemble of Moans

The Ensemble of Moans is a vocal performance that challenges outdated concepts of patriarchy and the hierarchical social order, celebrates the strength of the gathered voices, polyphony and rewriting the history in feminist perspective.

Performed together with Marta Ebenová, Eliška Fajmonová, Klára Fleková, Magdalena Havlová, Mariana Hradilková and Rebecka Maxová.

Organised by Gallery Hunt Kastner.

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

2022

Performance

Move Festival, Centre Pompidou

Curated by Caroline Fereirra and Michal Novotný.

Performed together with Mariana Hradilková, Raffia Li and Rebeka Maxová.

The Ensemble of The Ensemble of

The Ensemble of The Ensemble of

You are looking for
love in all the wrong
places

You are looking for

2017

Video Installation
Duration: 7:18 min

<https://vimeo.com/212473642/5cd1af34da>

The intelligent virtual assistant Siri, which is a product of Apple enterprise, started to approach humans in November 2011. Programmed to serve human beings, fulfill their requests and help to solve their everyday problems, Siri has become an invaluable colleague for comfortable work and personal life.

Through pleasing female voice, Siri is being humanized and easily evokes a feeling of mutual understanding in the user. In her video, Marie thematizes the custom and possibility to experience social and emotional contact with remote humans via the machinic interface via longing to experience an emotional relationship with Siri.

However, this is impossible for other than merely biological reasons. In the dialogue, Marie encounters absence of capacity to fulfill the emotional needs of human being caused by limited operational system with preset pensusum of possible verbal reactions.

The bizare interview, in which is Siri being confronted with Marie's love, which she cannot reciprocate, is a melancholic story about unfulfilled human needs and the quest for love in age of digital technologies. Siri's appearance is unknown, however in Marie's video she is represented by 3D scan of Marie's head and the voice of an intelligent assistant is similar with Marie's voice.

Siri can represent any identity. Marie partially becomes Siri and Siri becomes Marie. Siri speaks in Marie's voice, we percieve her through Marie's face. The border between Siri and Marie becomes obsolete, one becomes the reflection of the other.

text: Klára Vavříková

You are looking for You are looking for

I think you're funny, I think you're funny, haha

2017

Music Video

Duration: 6:35 min

<https://www.youtube.com/watch?v=eDKdz8Uy5co&t=9s>

In the video I think you are funny, haha, we watch four young women. They are fully concentrated on their own performance, the figure of each tightly wrapped in overall of the colour of the skin. This is overall helps to neutralize individuality and turns their bodies into mere symbols, which can represent any group of women.

In genderless spaces of white cube, they move in the rhythm of music, run and attempt to shape their figures through aerobic exercises. In the sound accompanying this performance, the voice of author can be heard, she speaks about her feelings at that time, but the content is in contrast with its neutral tone. The emoticons and visual shortcuts are re-mediated from the environment of social networks into free verse.

Marie's voice uttering the poem is supported by authorial music repetitive piano melody creating a feeling of cyclical time. In the video, the words depleted of their meaning clash with the rhythm and endless repetition of parts of the score.

In the environment of a social network, the words are so obvious, we rarely think about their content, 'or the content of tasks they are referencing. Through remediation from virtual space to the space of "spoken word" author uncovers their new meaning, which is immediately shifted onto the existential plane.

To accept somebody/ to be accepted, no longer means to allow somebody to access your profile. It reaches much deeper, when it demands mutual understanding of one with another. Do we accept each other? What does it mean to accept someone?

The run of women ends surprisingly with singing of folklore song "If I were a strawberry" about a girl, who imagines herself in the role of a strawberry, which can with the scent of her petals failure a young men to come into her village.

The song speaks about longing not only for romantic, but also physical love, and in juxtaposition with the emotional emptiness of young women performing exercises (without the slightest glance of emotions, or contact with each other) leads towards an absurd catharsis. The melody of the folk song seems even more archaic in contrasts with the video, as if suddenly the scent of freshly cut grass filled the space, in which the human contact happened before we started to mutually accept our profiles.

text: Klára Vavříková

Marie Tučková

born 1994 in Prague, working and living in Prague, CZ

Marie Tučková moves in the space between the media of text, performance, composition, video, drawing and installation. Her work explores the politics of listening, the hierarchy of voices, polyphony, various forms of collaboration and the overlapping of political and poetic language. Her work is based on improvisation as endless rehearsal (Wilson Harris) and song as manifestation.

Studies

2019 - 21 MA at DAI Art Praxis, NL

2014 - 18 BcA at Academy of AAD, Prague, CZ

2016 Studio without Master, Prague

Solo Exhibitions

2023

When they drank it all their hair become the grass...Galerie Arsenal, Białystok (with Iga Świeściak)

2022

The Polyphonic Womb, Move festival, Centre Pompidou

The Polyphonic Womb, Liberec Regional Gallery

Cloudy Babies: Belonging, Joey Ramone, Rotterdam (w Eva Rybářová)

2020

Chorus, Jindrich Chalupecky Award, Plato Ostrava

2019

Cloudy Babies: EP, Nevan Contempo, Prague (w Eva Rybářová)

2018

Episode One: Bunny!s Departure, City Gallery Prague

Ursula Uwe: Cyberbaby_, Brno House of Arts

2017

Ursula Uwe: Monuments of Love, Gallery of Emil Filla, Ústí nad Labem

Selected Performances

2022

The Ensemble of Moans, Move festival, Centre Pompidou, Paris

Wet Scores for Listening, Studio Alta, Prague

The Ensemble of Moans, Neighbourhood Boogie-Woogie, Prague

The Polyphonic Womb, Fuck Healing? Living the Wounded Life, Amsterdam

2020

Sis of Styxx, Jindrich Chalupecky Award

2019

Cloudy Babies, Wellwellwell Gallery, Vienna

2018

Ursula Uwe: Cyberbaby_, Brno House of Arts

Ursula Uwe: Monuments of love, Performance, National Gallery, Prague

Selected Group Shows

2023

Fruit Burtsts on your lips, Hunt Kastner, Prague

Tangled Words on the Tongue of the Sun, Atlas, National Gallery, CZ

Hey, Straw, Dump, Václav Špála Gallery, Prague

2022

Biennale in Matter of Art, Prague

Beyond Nuclear Family: Home Sweet Home v EFA project space New York

Beyond Nuclear Family: Around the Family Table, alpha nova & galerie futura, Berlin

BEINGS & CREATURES: Chapter 3, < rotor >, Graz

The Never-ending Egg, Fotograf Gallery, Prague

Young and Restful, Meetfactory, Prague

2021

Žen* – Růže – Píseň – Kost, Display, Prague

Mood Spelled Backwards, Gallery Kurzor, Prague

2019

Soft Objects, House of the Arts of the Ústí nad Labem

2018

Liquid Bodies, AQB Project Space, Budapest

Academiae. Youth Art Biennial, Group Show, Bolzano

Medium: Figure, Prague City Gallery

Residencies

2023

Paris Cité International

2022

Egon Art Schiele Český Krumlov

Books

2023

Sedm Sester of Moana Hebe, published by UMPRUM (in collaboration with Kristina Fingerland)